

Τραπεζική Μαγεία

10^η Μαρτίου 2014

Παρατηρήσατε τις ιλαρές «διαπραγματεύσεις» τρόικας και κυβέρνησης πριν το Eurogroup για το ύψος των νέων «μαύρων τρυπών» των ελληνικών τραπεζών; Η ελληνική κυβέρνηση επιμένει ότι οι «τρύπες» αυτές κλείνουν με 6 δις. Το ΔΝΤ επέμενε ότι απαιτούνται τουλάχιστον 20 δις. Φαίνεται ότι «θα τα βρουν» στα 8 δις.

Τι είναι αυτά τα δις που απαιτούνται επί πλέον των 41 δις που δόθηκαν στις τράπεζες, υπό μορφή «κεφαλαιακής ενίσχυσης», πέρσι; Η επίσημη απάντηση είναι: Ποσά που απαιτούνται ώστε οι τράπεζες να διαθέτουν «ικανή κεφαλαιοποίηση» για να υπάρξει ελπίδα ότι θα αρχίσουν να δανείζουν ξανά. Φυσικό είναι, όταν ακούμε κάτι τέτοιο, να συμπεραίνουμε ότι οι τράπεζες πρέπει να διαθέτουν κάποια αποθεματικά, κεφάλαια και καταθέσεις, μέρος των οποίων να δανείζουν σε νοικοκυριά και επιχειρήσεις. Δεν είναι όμως καθόλου έτσι.

«Στην πραγματικότητα, ο τράπεζες πρώτα δημουργούν πστη δημ ουργώντας χρήμα στους λογαρ ασμούς των πελατών, κα ψάχνουν γ α να βρουν αποθεματ κά αργότερα.» Κεντρ κή Τράπεζα ΗΠΑ, Παράρτημα Νέας Υόρκης (1969)

Πράγματι. Όταν επιχειρηματίας ζητά από τον τραπεζίτη ποσό Χ, το τελευταίο που ενδιαφέρει τον τραπεζίτη είναι που θα βρει το ποσό Χ.

«Η δ αδ κασ α με την οπο α ο τράπεζες δημ ουργούν χρήμα από το τ ποτα ε να τόσο απλή που ο νους αδυνατε να την συλλάβε .» Τζον Κέννεθ Γκάλμπρε θ

Αν αποφασίσει να χορηγήσει το δάνειο, ο τραπεζίτης απλά θα δώσει εντολή να εμφανιστεί, ηλεκτρονικά, το ποσό Χ στον λογαριασμό του επιχειρηματία, ο οποίος κατόπιν θα μπορεί να γράφει επιταγές έναντι αυτού του ποσού. Παράλληλα, ο τραπεζίτης παίρνει το δάνειο Χ και είτε το μεταπωλεί σε άλλον τραπεζίτη είτε το καταθέτει στην Κεντρική Τράπεζα ως εχέγγυο για να λάβει ζεστό, φρεσκοκομμένο χρήμα.

«Η τραπεζ κή δραστηρ ότητα δεν αφορά τον δανε σμό χρήματος. Γ α να δανε σε ς χρήματα πρέπε να έχε ς χρήματα.» Χά μαν Μ νσκ

Αν ο τραπεζίτης δεν περιορίζεται από τα κεφαλαιακά του αποθέματα, τι τον περιορίζει; Σε σύγχρονες καπιταλιστικές οικονομίες, όπου οι ιδιωτικές τράπεζες έχουν την Κεντρική Τράπεζα από πίσω τους, το μόνο εμπόδιο ενός τραπεζίτη στο να δανείζει όποιον θέλει όσα θέλει είναι ο φόβος του Κεντρικού Τραπεζίτη ή της κρατικής ρυθμιστικής τραπεζικής αρχής (σε χώρες που η Κεντρική Τράπεζα δεν παίζει η ίδια τον ρυθμιστικό ρόλο). Αν, κάποια στιγμή, η Κεντρική Τράπεζα

ελέγξει τα βιβλία του τραπεζίτη και βρει ότι ο λόγος των ποσών που έχει δανείσει, ή στοιχηματίσει, προς τα αποθεματικά του είναι μεγαλύτερος, π.χ., του 25 προς 2, ελλοχεύει ο κίνδυνος να του επιβάλει να βρει περισσότερα κεφάλαια (κάνοντας αύξηση μετοχικού κεφαλαίου η οποία μπορεί να απειλήσει την εξουσία του τραπεζίτη εντός του Διοικητικού Συμβουλίου της τράπεζας) ή να μειώσει τα δάνεια που δίνει (φέρνοντάς τον σε δύσκολη θέση απέναντι σε πελάτες του που έχουν ανάγκη να δανείζονται νέα ποσά για να... αποπληρώνουν τα προηγούμενα χρέη τους).

Γιατί δεν δανείζουν οι ελληνικές τράπεζες τον τελευταίο καιρό; Για πολλούς λόγους, ο εξής βασικός ένας: Επειδή γνωρίζουν ότι ένας σοβαρός, και τίμιος, έλεγχος από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ), ο οποίος (αντίθετα, με τις έως τώρα παρωδίες-ελέγχους από τις ελληνικές αρχές και την Blackrock) θα λάβει υπ' όψη του τα «κόκκινα δάνεια», θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι είναι βαθειά πτωχευμένες, παρά τα 41 με 50 δις που έχουν λάβει από το πτωχευμένο ελληνικό δημόσιο ως ενέσεις κεφαλαίων (το οποίο δημόσιο, με την σειρά του, τα δανείστηκε από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας, τον ESM). Μια τέτοια κατάληξη θα οδηγήσει στην απώλεια του ελέγχου των τραπεζών από τους σημερινούς τους ιδιοκτήτες, καθώς θα είναι πολύ δύσκολο για την τρόικα άλλη μια φορά να τους χαρίσει δισεκατομμύρια κρατικού, και δανεικού, χρήματος χωρίς το κράτος (των Αθηνών ή των Βρυξελλών) να τους δείξει την πόρτα της εξόδου από τις διοικήσεις.

«Από όλους τους πιθανούς τρόπους να οργανώνεται το τραπεζικό σύστημα, η σημερινή οργάνωση του είναι ο χειρόστος.» Σ ρ Μέρβ ν Κ νγκ, έως πρόσφατα Δ ο κητής της (κεντρικής) Τράπεζας της Αγγλίας

Δείτε τώρα πως αυτο-παγηδεύτηκε η ΕΚΤ και το Eurogroup: Τέσσερα χρόνια τώρα, επιβάλλουν στους πολίτες (Βορρά και Νότου) άμεσα και έμμεσα χαράτσια που καταλήγουν ως κεφάλαια που δίνονται στους τραπεζίτες με σκοπό να κρατιούνται, κάπως, τα προσχήματα όσον αφορά την «κεφαλαιοποίηση» των τραπεζών τους. Όμως, για να δοθούν αυτά τα χρήματα στα κράτη, τα οποία τα δίνουν στις τράπεζες, επιβλήθηκαν τόσο εξοντωτικές πολιτικές λιτότητας που η οικονομία στέρευσε, οι καταθέσεις συρρικνώθηκαν (είτε επειδή οι καταθέτες τις χρησιμοποίησαν για να ζήσουν είτε επειδή τις φυγάδευσαν σε ασφαλέστερους προορισμούς), οι δανειζόμενοι πτώχευσαν και, έτσι, οι μαύρες τραπεζικές τρύπες ξανα-μεγάλωσαν.

Βέβαια, οι τράπεζες θα μπορούσαν να δανείζουν απεριόριστα ακόμα και υπό αυτές τις ζοφερές συνθήκες εφόσον οι τραπεζίτες δεν φοβόντουσαν τον έλεγχο από την ΕΚΤ. Έλα όμως που η Ευρώπη, τον τελευταίο χρόνο, έχει εξουσιοδοτήσει την ΕΚΤ να προβεί (από το 2014) σε αυστηρούς ελέγχους, δημιουργώντας μάλιστα μια ολοκαίνουργια διεύθυνση στην Φραγκφούρτη με αυτό τον σκοπό;

Τι να κάνει τώρα η ΕΚΤ; Αν κάνει σοβαρούς και τίμιους ελέγχους, θα θυσιάσει στην πυρά τους τραπεζίτες που τόσα χρόνια στηρίζει η ίδια και οι φορολογούμενοι (άθελά τους), φανερώνοντας μάλιστα σε όλους τον παραλογισμό των «πακέτων διάσωσης» της Ελλάδας, (των τραπεζών) της Ισπανίας, της Ιρλανδίας κλπ. Καθώς τα κράτη δεν μπορούν να ξεζουμίσουν κι άλλο τους φορολογούμενους, οι τίμιοι έλεγχοι της ΕΚΤ θα εξαναγκάσουν την Ευρώπη να βρει τρόπο να κρατικοποιήσει όλες τις ελληνικές τράπεζες και πολλές από τις ευρωπαϊκές. Αν, από την άλλη, δεν κάνει σοβαρούς ελέγχους, οι τραπεζίτες «μας» θα αφηνιάσουν και πάλι δανείζοντας απεριόριστα σκοτεινούς επιχειρηματίες και πολιτικούς. Τι νομίζετε ότι θα επιλέξει από αυτές τις δύο εναλλακτικές η ΕΚΤ;

Να λοιπόν πως εξηγείται το γαϊτανάκι στο Eurogroup, που καταλήγει σε ένα αυθαίρετο, αστείο ποσό (σε σχέση με το μέγεθος των μαύρων τρυπών τους) ως απαιτούμενο για τις κεφαλαιακές ανάγκες των τραπεζών «μας». Εξηγείται ως άλλη μια άθλια και δειλή ευρωπαϊκή απόφαση να κάνουν τα στραβά μάτια στο καρκίνωμα των τραπεζών με αποτέλεσμα η τραπεζική πίστη να παραμείνει κοντά στο μηδέν, και στο διηνεκές, καταδικάζοντας με αυτό τον τρόπο τις υγιείς επιχειρήσεις. Οι μόνοι που έχουν λόγο να χαμογελούν είναι οι τραπεζίτες που παραμένουν κυρίαρχοι εκμεταλλευόμενοι την μανία με την οποία οι ευρωπαίοι ηγέτες μας αρνούνται να παραδεχθούν την αποτυχία τους.